

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО
(м. Полтава)

Письменник, науковець, педагог. Народився 19 квітня 1987 р. в м. Комсомольську (нині Горішні Плавні) на Полтавщині. Закінчив історичний факультет Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка (2009), аспірантуру (2012) й докторантуру (2018) цього вишу. Доктор історичних наук, доцент, завідувач кафедри культурології своєї альма-матер. Автор численних наукових статей, кількох монографій, підручників та посібників. Волонтер.

У літературному доробку має чотири поетичні збірки: «Філософія українського серця» (2010), «Храм» (2011), «Філософія родошанування» (2015), «Книгозбірня пам'яті» (2017); драму-викриття «Алхімія життя» (2012) і драму-каюття «Stobot Mater...» (2013); низку музичних збірників. Лауреат Всеукраїнської літературної премії імені Василя Юхимовича (2013), Полтавської обласної премії імені Панаса Мирного (2017).

* * *

– Благослови і змилуйся, Владико,
Коли навколо ворог виє дико,
Коли закляк соратник без'язико,
А страх і розпач стукають у дім, –
Благослови й помилуй!.. – Мир усім...
– Коли тріщать угоди та кордони,
І гріш ціна моралі та Закону,
Й олжа тече з трибуни до амвону,
І геть ніхто не кається у тім, –
Благослови й помилуй!.. – Мир усім...
– Коли в «братерстві» скрутно до нудоти,
А у полях, що прагнуть праці й поту,
Ростуть рови, окопи, дзоти й доти
І в юні весен, і у цноті зим, –
Благослови й помилуй!.. – Мир усім...
– Коли в сльозах стоїть Скорботна Мати,
Бо десь вожді й князі, царьки й панята
За п'ядь землі, за зайву жменю влади
Ранковий обрій кутають у дим,
– Благослови й помилуй!.. – Мир усім...
– Благослови і змилуйся, Владико,

Як не знайду в собі ваги та ліку
Для гніву, болю, збурення та крику...
І борони зі мною отчий дім...
В молитві, слові й ділі. – Мир усім...

24.01.2022

З НАМИ БОГ, УКРАЇНА – ЦЕ МИ!

* * *

Сьогодні Велика Субота – день великої тиші, коли Бог спочив у гробі. Та день є тихим нині лише на сторінках богословських книг. Бо для нас це 59 доба відкритої агресії росії проти України. Від тиші тут лише відгомін – лише луна вибухів над Харковом, у яких крик шістьох поранених. Від великої тиші нічого – тільки відголос від розриву снарядів на околицях Чугуєва й Дергачів на Харківщині на тлі плачів за трьома загиблими українцями. Від великої тиші лишень тріскіт вогнищ та обвали будинку в Одесі після ракетного удару, який обірвав життя шістьох і покалічив вісімнадцятьох. День великої тиші, розтривожений звичними повітряними тривогами...

Сьогодні Велика Субота – день, коли мій Бог спочив у гробі. Але українцям і за гробом не дають спати в мирі безбожні московські війська. Їхня «надточна» ракета сьогодні розорала тисячі квадратних метрів цвинтаря під Одесою, сплюндрувавши вічний сон сотень наших предків. І це справа не одного дня. Кремлівським псам невідома повага до померлих. Моєму народові доводиться двічі поспіль ховати своїх мерців. Доводиться двічі поспіль ридати над ними – спочатку над братськими могилами, а потім над дерев'яними хрестами нових покійницьких кварталів у колись квітучих містах.

Мій Господь у Велику Суботу спочив у новому гробі, привалений великим каменем... Господи! А народ мій за ці 59 діб був привалений каменем знущань. Його катували, принижували, гвалтували й травили. А потім, зв'язавши руки й зав'язавши очі, йому стріляли в потилицю, його переїжджали БТРами, і його палили вже померлого, ніби однієї смерті було замало... І не в новий гріб клали мій народ, а в наспіх вириті в пісках траншеї. І лежали вони, невинноубієнні, один біля одного на 14 метрах смертельної ями в